Ч. 253. Недїля 10 (23) падолиста 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цїлий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Ухвалене закона о терміновій торговли збіжем. — Сьпіви і буча в угорскім парляменті.— Справа ческо-нїмецкої угоди)

На вчерашнім засїданю палати послів вела ся дальша дискусия над законом о терміновій торговли збіжем. При §. 12 спротивив ся пос. Шепфер ухвалї палати панів і поставив поправку в тім напрямі, щоби всяку торговлю збіжеву та і торговлю мливом на біржи і поза біржею заборонити від хвилї, коли закон увійде в житє. — Референт Пльой спротивив ся поправцї і просив, щоби палата приняла §. 12 так, як его ухвалила палата панів. (Після тої ухвали мало би правительство в дорозї розпорядженя заказати торговлю термінову на т. зв. покутних біржах). Приступлено до голосованя і ухвалено §. 12 після ухвали палати панів, але з додатком поправки посла Шепфера, 94 голосами против 93. Підчас обчислюваня голосів увійшли польскі посли, котрих перед тим не було, а Всенїмцї зачали тоді виробляти крики. Коли оголошено вислїд голосованя, зачали Всенїмцї знов кричати: На двір з Беком! Бек виноси ся! (Слова ті відносили ся до шефа секциї Бека). Крик той тягнув ся кілька мінут. Дальші параґрафи, аж до 16-го, ухвалено без дискусиї. Довша дискусия завела ся при параґрафі 18 і остаточно ухвалено цїлий закон о терміновій торговли збіжем, в другім і третім читаню, після ухвали палати послів, з виимкою §. 12.

В угорскім парляментї жалував ся вчера пос. Етвеш на то, що правительство заборонює сьпівати народний имн мадярский а змушує сьпівати австрийский. Тогди громадка молодих послів зачала сьпівати народний имн мядярский. Коли опісля промовляв мінїстер Феєрварій і згадав про „монархію“, настала страшенна буча і крики: Не потребуємо монархії! Ідїть собі до Австриї!

Politik каже, що основу переговорів межи Нїмцями а Чехами творять поправдї лиш чотири точки а то: 1) заведенє внутрішного ческого язика урядового, 2) забезпеченє прав нїмецкому язикови; 3) подїл на нові округи судові; 4) соймові куриї народнї — та додає, що три послїдні точки творять компензату для Нїмців. Они не суть для Чехів новостию і для того Чехи готові дискутувати о тих точках, але перед тим мусять мати подрібно і основно уложені поступати Нїмців.

Жіноча спілка промислова „Труд“.

Як мало ще розуміє наша суспільність вагу і значінє та потребу правдивої реальної роботи в кождім напрямі, нехай послужить за доказ слїдуюче справозданє із загальних зборів жіночої спілки промислової „Труд“ у Львові, яке тепер появило ся в „Дїлї“. Збори ті відбули ся ще дня 31 жовтня під проводом предсїдательки панї Герміни Шухевичевої. На зборах тих відчитав п. Нагірний слїдуюче справозданє:

В роцї 1894 піднесено на загальних зборах членів львівского товариства „Клюб Руснок“ (внесенє подав на письмі п. Василь Нагірний — Ред.) гадку заснованя товариства жіночого, котре в розвитку своїм подало би нашому жіноцтву занятє і науку через заснованє робітень і котре через відкриванє складів так у Львові як також в инших наших містах обняло би торговлю материями, полотнами і иншими до робіт жіночих потрібними предметами, що знов дало би нагоду нашим жінкам привчити ся купецкого дїла.

Позаяк задумане предприємство є у нас зовсім нове небувале, вимагаюче не лиш фахових сил, але також значного вкладу грошевого, треба було над сим зріло застановити ся, в наслїдок чого довший час вели ся над тим предметом дискусиї, що в кінци довели до того, що дня 17 марта 1900 р. підписали основателї в присутности ц. к. нотаря статут, даючи назву сему товариству: Жіноча спіл

ОБМАНЕНА ЛЮБОВ.

(З англійского. — Вальтера Бізанта.)

(Конець).

V.

Рано того дня, коли Марию випустили, дожидав єї Тарольд перед входом до вязницї.

— Не плач, люба — шептав їй та взяв єї за руки і став їх цїлувати. — Я вже все приладив. Скоро лише поснїдаєш, повінчаємо ся в церкві. Ах! — хто би то допустив ся тої крадежи? Я оголосив все в ґазетї, був у панї Нїкльової і казав собі добре описати все, що було в шкатулцї і помістив в часописях опис украдених годинників і перстенів. Той злодїй, то якийсь великий падлюка. Мужчина не міг того зробити; вір менї, мила, се була певно котрась з дївчат в готели. Я пересьвідчений о тім. Але ходім і забудьмо, що було. Не роби собі з того нїчого. Ти змарнїла, се-ж розуміє ся само собою. Але ти скоро прийдеш до себе. Устелимо собі маленьке, сердечне гнїздочко та будемо жити собі в щастю і любови. Ходи!

В два роки пізнїйше — одної суботи по полудни, сидїла Мария — вже не Айвор — сама в своїм домку на передмістю Кентіш Тавн. Зелїзна, валкова віконниця у вікнї була спущена і на нїй було виписане єї імя: Мария Вере, кравчиня. Она вела тепер своє ремісло на передмістю, що дуже далеко лежало від площі Америки. Тут нїхто не знав про єї давну біду; она мала малий, гарний склепик, доброго чоловіка і найкрасшу дитину в сьвітї — велику, сильну і відважну, як она сама. Коли-б не той страшний спомин на сю судову розправу і на вязницю, она була би цїлком щаслива. Цїлий день працювала серед своїх дївчат, між тим як дитина спала в колисцї. Вечером, коли єї трудящі руки спочивали, думала о чоловіцї, що звичайно був в дорозї за торговельними інтересами.

Дім мав шість комнат, як звичайно всї доми на біднїйших передмістях. На долинї була кухня і робітня; на першім поверсї маґазин і комната для приниманя гостий, а на другім поверсї була одна менша і одна більша спальня та комора на склад всяких старих річий. В тій коморі були річи і всїлякі збірки взорів єї чоловіка: Мария ще нїколи їх не бачила, бо чоловік заєдно замикав двері і носив коло себе ключі. До сего нещастного пополудня, коли сама була дома і спрятала в своїй спальни, не прийшло їй ще нїколи і на гадку хоч би оком кинути на сю комору; але тепер подалась она так, як колись Ева. — Що би то він держав під ключем в тій комнатї? — говорила їй якась покуса — певно щось вартного, щось такого, чим хоче зробити тобі несподїванку. Може маєш охоту то побачити?

Так відзивала ся в нїй заєдно покуса. Мария довго не слухала того голосу і він змінив тепер свою мову:

— А як би ти могла зовсім легенько отворити двері і трошки туди заглянути, чи то не скортїло би тебе? Ану спробуй своїм ключем від комнати.

Тепер Мария послухала; она то блїдла то червонїла, але вкінци взяла таки ключ від комнати і стала пробовати замок. Ключ надав ся і легко обертав ся. Она отворила двері і чуючи, що завинила, оглянула ся неспокійно. Помимо того увійшла до комори. Там не було нїчого, крім великої, бляхою окованої скринї. В замку сторчав ключ, при котрім знов висїла цїла вязанка ключів, що звичайно чоловік носив при собі завсїгди носив. Очевидно мусїв він їх тут забути.

Мария підоймила віко від скринї. В серединї були самі папери і пачки. Она взяла одну пачку паперів, щоби єї лїпше оглянути. Папери були старанно поскладані, обвязані ниткою і обвинені якоюсь окладинкою. На окладинцї було написано: „Кляра Джінкінс, вязниця, Честер, шість місяців, в червни 1886“. Мария розвинула пачку. В серединї були листи писані рукою Кляри якимись карлючками і без всякої правописи. Листи сягали від 1887 до 1891 року. Нераз зачинали ся словами: „Любий Тарольде“ — то знов: „Дорогий мужу!“ Марию стиснуло за серце і она відложила сю пачку та вхопила другу. На тій була напись: „Матильда Пальмер, сумарично засуджена на шість місяців тяжкої вязницї, Ліверпуль 1888“. І в сїй пачцї були листи аж до послїдного часу, а всї були писані до дорогого Тарольда, або до дорогого мужа. Відтак ішли инші і знов инші пачки з такими листами. Було їх двайцять. Єї чоловік мав двайцять

ка промислова „Труд“ стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою з головним осідком у Львові. — Ц. к. суд краєвий яко торговельний у Львові приняв статут товариства нашого до відомости рішенем з 12 мая 1900 р. до ч. фірм 612, а Статут той уложено на взір статута „Народної Торговлі“ проте і органїзация єго є така, яку має „Народна Торговля“.

Конститууючі збори членів „Труд“ відбули ся дня 16 марта 1901 р., на котрих то зборах вибрано раду управляючу, а до тої увійшли панї Герміна Шухевичева, Мария Білиньска, Гальшка Гузарева, Мария Гресякова і Ольга Барвіньска, панове: Аполон Ничай, Кость Паньківский, Михайло Розлуцкий, Андрій Алаускевич і Василь Угрин. В склад комітету контрольного увійшли пп.: Климентина Паньковичева, Олена Гнатковска і Александер Сероїчковский. — Рада управляюча уконституовала ся, вибираючи предсїдателькою п. Герміну Шухевичеву, заступником предсїдательки п. Аполона Ничая, а секретаркою п. Ольгу Барвіньску. До дирекциї вибрано пп.: Іванну Кокорудзову, Марию Білецку і Василя Нагірного.

Першим ділом вибраного заряду товариства було зібрати капітали потрібні до веденя запроєктованого інтересу. При тій роботї проминув цїлий рік 1901 та з початком року 1902 прийшов заряд товариства до того пересьвідченя, що зібраним на уділи і на книжочки капіталом годї приступати до отвираня склепу, отже рішив ся на отворене робітнї сукон, а відкрите склепу полишив на пізнїйше, коли збере ся потрібний до того капітал, та коли приспособили ся до веденя купецкого інтересу відповідні сили фахові.

В цїли придбаня до веденя робітнї фахової управительки розписано конкурс, а з поміж вплинувших зголошень вибрано зголошене п. Мариї Грен, котра виказала ся сьвідоцтвами працї з лучших львівских фірм і котра зобовязала ся при підмозї нашого товариства відбути курс крою в перворяднїй фаховій школї у Відни. По повороті анґажованої управительки з Відня приступлено з днем 1 цьвітня 1902 р. до відкритя робітнї сукон, котру то робітню уміщено в домі фонду театрального при улици Підвальє, ч. 7, а з днем 10 мая переміщено єї в дім під ч. 39 в ринку до обширних убікаций, де і нинї находить ся.

Як при всїх подібних нашому підприємствах так і тут — поминувши вже невеличкий капітал, який дала наша суспільність до диспозициї — треба бороти ся з недостатком відповідних сил робочих та при обсадї першої нашої робітнї прийшли ми до пересьвідченя, що суспільність наша, хоть богата в небогаті родини, то однак родини ті не дбають з малими хиба виїмками про се, щоби їх дїтям а головно дївчатам дати в руки який завід, котрим могли би собі в кождім случаю заробити на чесний шматок хлїба для себе і з хісном працювати для суспільного добра. Причиною тому є мабуть зле зрозуміле значінє заводу ремісничого і промислового взагалї, а для нас з окрема — є нїчим не оправдане упереджене, що будьто ремісло, купецтво та промисл є чимсь таким, що становиску нашому не відповідає. В дібраню робочих сил до нашої робітнї мали ми чимало трудности, однако т тї з часом ми побороли, обсадивши нашу робітню добрими силами. Та чи скоро поборемо висше згаданий пересуд, покаже будучність; ми маємо надїю, що й сей пересуд поборемо, так що робітня наша буде для наших дївчат школою шитя і крою, але також школою, де навчать працю пошанувати і самим працювати.

(Дальше буде)

Новинки.

Львів дня 22 го падолиста 1902

— **Іменованя і перенесеня.** П. Президент мінїстрів яко управитель Мінїстерства справедливости перенїс секретаря судового дра Евгенїя Гакмана з Вашковець до Черновець і іменував судиєю повітовим в Сольцї секретаря судового Ілїю Семаку в Сольцї, а секретарями судовими ад'юнктів судових Гонорія Аннюка з Вижницї для Вашковець і дра Віктора Івановича в Кіцмани для Сольки. — П. Намістник перенїс концепіста Намістництва Людвика Виковского з Тарнова до Ясла і практикантів концептових Намістництва: Зиґмунта Янчуру зі Львова до Рончиць, Юрия Рудского зі Львова до Тарнова і Юрия Мушиньского зі Львова до Дрогобича.

— **У Є. Ексц. п. Намістника** відбув ся оногди обід на 43 накрить. в котрім взяли участь: Є. Ексц. п. Маршалок краєвий гр. Андрій Потоцкий, Віцепрезидент кр. ради шк. др. Плажек, президент міста др. Малаховский і др., а крім того репрезентанти польского товариства дневникарів пп.: Адам Креховецкий, Казимир Скшиньский і Бронислав Лясковницкий; дальше видавники і редактори часописий, артисти-малярі і різбарі, секретар товариства штук красних п. Соколовский і члени ради міскої. Підчас обіду промовив Є. Е. п. Намістник і подякував за надане єму достоїньства протектора товариства приятелїв штук красних

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові** подає до відомости, що з днем 21 с. м. подїлено службу листоноса сїльского при урядї почтовім в Косові на два райони. Перший район обнимає місцевости: Смодну, Вербовець і Косів старий. а другий район місцевости: Монастирско і Москалївку, а також другу туру для місцевости Смодна.

— **Знесенє рогачок повітових.** Дві ради повітові ухвалили вже знесене рогачок повітових. Перший крок в тім напрямі зробила залїщицка рада повітова під проводом п. Цїньского. То само ухвалила і рада повітова в Ярославі під проводом маршалка кн. Юрия Чарторийского. В сїм повітї мають бути знесені рогачки на дорогах повітових з днем 1 січня 1904 р.

— **Краєвий союз кредитовий** відносить ся з просьбою до всїх інтересеваних, що хотїли би набути землю, щоби єму донесли: кілько наміряють набути ґрунту, кілько орного поля, кілько пасовиска, а кілько лїса, за яку цїну, який капітал можуть зараз зложити, а яку би евентуально хотїли засягнути позичку на намірене купно. Інтересовані, що мають до позбутя маєтности більші або менші, зволять подавати: кілько морґів поля числить посїлість, кілько орного поля і якої кляси, кілько пасовиска, кілько лїса, кілько жадають та які довги є до сплати і на яких условинах. Усї предложеня належать зголошувати на адресу „Краєвого Союза Кредитового“ стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, I. пов.

— **Страшне нещастє на зелїзници.** Дня 19 с. м. на малім перестанку коло Будапешту наїхав поспішний поїзд, що ішов з Відня, на двох робітників, котрі працювали на шинах і роздер їх на куснї. Голову одного робітника знайдено аж на головнім двірци в Будапештї в скрини на попіл при льокомотиві.

— **Несподїванка на імянини.** Яку несподїванку може иноді зробити добрий „приятель“ нехай послужить за доказ слїдуюча істория. Один адвокат у Відни обходив дня 15 с. м. свої імянини. Коли рано того дня прийшов до своєї кан-

---

і один жінок, а кожда з них відсидїла по шість місяцїв вязницї.

Мария посклала всї папери, єї лице горїло.

Дармо роздумувала, що має дальше робити; не могла нїчого вигадати. Мимоволї розвинула одну пачку, завинену в бурий папір. В нїй були перстенї. Між ними пізнала два перстенї, тї самі, що їх бачила в скринї панї Нїкльової. Отворила й другу пачку. Там знов були брошки, а межи ними і брошка панї Нїкльової. Она вхопила третю пачку Тут лежали завинені браслети, між ними браслета панї Нїкльової. Відтак четверту пачку. Годинники і знов годинник панї Нїкльової. Вкінци в пятій пачцї були золоті ланцушки, а між тими ланцушок панї Нїкльової.

Тепер вже довше не надумувалась. Зложила папери до своєї торби, зібрала перстенї і все инше, взяла дитину на руки, наймила фіякра — і поїхала на площу Америки. Там настав тепер такий крик та плач, що на пів милї можна було єго чути.

В недїлю рано вернув єї чоловік домів. Він щасливо усьміхав ся і очевидно був вдоволений, що знов дістав ся до своєї хати.

На дорозї стрітила єго жінка з порядним костуром в руцї.

— Ах, злодюго! — крикула.

Він подав ся на зад. Она була велика і сильна, а так страшно виглядала, що він не важив ся й кроку наперед зробити.

— Я не знаю, — говорила жінка. — Ти маєш ще двайцять жінок крім мене. Ти засадив кожду з них до вязницї і живеш лише з їх ласки. Ходиш від хати до хати і кажеш жінцї на себе робити. До мого дому зніс ти всьо крадене добро. Нужденнику! Не важ ся більше й показуватись менї на очи! А коли зважиш ся переступити через поріг, то я тобі кости поломлю. Вин си ся! Твоя скриня, дорогоцїнности, листи — все — в руках полїциї, они будуть тебе шукати, скоро лише поперечитують папери. Тепер можеш собі утїкати від них. Що-до мене — то кажу тобі: Не дам нї зломаного шелюга, а хоч би ти й з голоду гинув!

Чоловік, почувши таку басїду, втїк чим скорше і від того часу Мария єго вже більше не бачила.

---

1)

МАРОККО.

В Африцї заворушило ся знову, і то в найблизшім сусїдстві Европи, в Марокку. Султан тамошний Мулей Абд-ул-Азіс не може дати собі ради. Зі всїх боків вибухла ворохобня, а найгірше то, що ворохобники чіпають Европейцїв, іменно же Анґлїйцїв, і готові прискорити подїл сего краю межи найбільше тут інтересовані держави европейскі, на що вже від давна заносить ся. До того подїлу було би може вже давно прийшло, якби не то, що найбільше інтересовані держави, Анґлїя, Франция і Ішпанїя бояли ся тикати сеї справи, щоби не викликати якого заворушеня в самій Европї. Але тепер відносини полїтичні складають ся досить користно. В Европї верховодять Анґлїя, Нїмеччина і Росия та сполучена з нею Франция, а загальне стремлене єсть, щоби удержати в самій Европї спокій. То, як знаємо, не стоїть на перешкодї, щоби вести війну в Азиї і Африцї та забирати там краї.

Але в послїдних часах ще й Нїмеччина звернула свою увагу на Марокко. Нїмецкі подорожники їздили пильно по сїм краю, оглядали єго і єго богатства, слїдили за відносинами торговельними, і все описували дуже докладно, мов би хотїли вже наперед приготовити нїмецкий нарід до нової кампанії в Африцї. Послїдний з'їзд монархів: анґлїйского, нїмецкого і портуґальского, висунув ще більше наперед справу марокканьску. Анґлїя і Нїмеччина не дуже числять з Ішпанїєю, котра нинї так ослабла, що ледви чи була би в силї сама одна противитись якійсь акциї в Марокку. Франция пішла би певно спільно зі згаданими обома державами, бо она і без того загортає вже чим раз більше давні марокканьскі землї в глубинї Африки. До акциї треба ще було втягнути Портуґалїю, бо і она інтересована в Марокку, а крім того вяжуть єї ще з Анґлїєю і Нїмеччиною спільні інтереси в полудневій Африцї. Крім того місто Танджер (Tanger) належало колись до Портуґалії, і яко віно портуґальскої княгинї прийшло 1660 р. в посїдане Анґлії.

Як видимо, знайшлось досить причини, щоби вишукати собі якесь „історичне“ право до Марокка, а теперішні відносини в сїм краю дають таки найлїпшу нагоду, щоби покликати ся на „межнародне“ право і зробити там лад „по европейски“.

Теперішний султан, чоловік молодий, зачав цивілїзувати ся і розпочав — від вина і войска. На своїм дворі зачав він заводити европейскі звичаї, а правовірних мослемів (магометан), котрим коран заказує пити вино, найбільше то гнївало, що їх султан не дер-

целяриї, застав там на сходах і в сїнех ба навіть і передній комнаті повнїсенько молодих людий. Здивований, що має значити такий натовп, запитав їх, а они, може яких сорок голосів нараз, відновіли єму; „Пан доктор анонсували нинї в ґазеті, що потребують возьного!“ — а один, що стояв в першім рядї, виймив таки ґазету і показав анонс, в котрім було оповіщено; що пошукує ся возьного з платнею 9 зр. тижднево. Адвокат аж остовпів на хвильку, а відтак відозвав ся: „Панове, то хтось вас зґулив: я здогадую ся, що то якийсь „добрий приятель“ зробив менї таку несподїванку на імянини. Дуже менї прикро, що вй мусїли без потреби сюди трудити ся“. — По тім сягнув до кишенї, виймив банкнот на 10 кор. і дав стоячому найблизше і сказав: Тут маєте панове на циґара! — Цїла товпа крикнула тогди грімко Най жиє пан адвокат! і вийшла з канцеляриї, а той, що дїстав гроші, розповів товаришам, що має з ними зробити. Всї, як були, вийшли тепер на улицю, сподїваючись бодай дїстати циґаро за дармо, та пустились до трафіки. Трафікантка побачивши таку гурму людий, перепудила ся і чим скорше замкнула трафіку. Але ті люди хотїли дїстати циґара і стали кулаками гримати до дверий і кричати: „Отворити!“ Зробило ся величезне збіговиско і надбігло зараз кількох полїциянів. Ті довідавши ся, що стало ся, попросили трафікантку, щоби отворила і дала циґар за 10 корон. Тогди один з полїциянів забрав циґара і пішов з молодими людьми до сусїдного парку і там роздїлив між них дарунок адвоката.

— **Нещастє від сушеня конопель.** З Тернополя пишуть нам: Дня 14 с. м. наклала Анна Біла в Купчинцях в своїй хатї на піч 15 вязанок конопель, щоби висхли, а на другий день запалила в печи, щоби спечи хлїб. На печи під ту пору спала пятилїтна дитина Анна Росоляк. Коноплї займили ся і стали горіти, а нещаслива дитина страшно попекла ся. Коли мати дитини Маґда Росоляк і бабуня Анна Біла кинулись дитину ратувати, попекли ся і самі тяжко. Дитина померла ще того самого дня вечером.

— **Послїдний і остаточний похорон Колюмба** відбув ся дня 18-ого с. м. в Севіллї в Іспанії. Як звістно, по уступленю Іспанцїв з острова Куби, забрали они з собою і тлїнні останки славного на всї часи відкрителя Америки, Христофа Колюмба. З великою парадою зложено отже ті останки згаданого дня сим разом, як здає ся, вже на певно до вічного упокою, в катедральній церкви в Севіллї.

жить ся постанови їх віри. Він взяв собі за учителя для свого войска Анґлїйця Мек Лїна (Mak Lean), прийшли анґлїйскі місіонарі (подібно як в Хінї), і вплив Анґлії ставав щораз більший, а то викликало загально невдоволенє і розбудило фанатизм релїґійний. Якийсь дервіш (магометаньский духовник) убив в містї Фезї анґлїйского місіонаря Купера з чистого фанатизму релїґійного. Султан велїв покарати смертию дервіша, а то сталось безпосередною причиною ворохобнї.

Ще нема зовсїм точних вістий про ворохобню; звістно лиш, що Марокканцї кинулись на Европейцїв, і ті мусїли втїкати до Танґера, що збунтувало ся кабільске племя Бені Дар, але єго побило войско султана, та наконець, що заворушило ся в ріжних сторонах краю та що вже знайшов ся кандидат на нового султана. Але ось наспіла вчера вість, що Франция вислала один корабель воєнний до Марокко, а то длятого, що і Анґлїя вислала вже свої воєнні кораблї на марокканьскі води, а в Парижи підозрівають Анґлїю о якісь тайні пляни в Марокку. В виду того не від річи буде познакомити ся близше з краєм, котрий вже в найблизшім часї може дуже легко стати ся причиною великої війни в північно-західній Африцї, що не позістало би й без впливу на відносини европейскі. В слїд. числї будемо старати ся подати коротенький образ сего краю і єго відносин після опису нїмецких подорожників, котрі єго в послїдних часах дуже докладно розслїдили.

(Дальше буде).

— **Мілїонова крадїж.** З Одеси доносять, що там добули ся до палати князя Сан Льоренцо невислїджені доси злодїї і забрали гроші та всїлякі дорогоцїнности в загальній вартости півтора мілїона рублїв, а наконець ще й підпалили палату.

— **Земля на продаж.** В Манаєві, повіта золочівского, парцелює ся фільварок около 600 морґів, в тім 350 орного поля і корчунку, 50 морґів сїножати а 200 морґів лїса. Земля пшенична. Цїна від 400 кор до 500 кор. за морґ. Млин водний на 4 каменї. На корчунку дуби. Зголошеня до о. Филемона Тарнавского, пароха в Манаєві, п. п. Олїїв.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 22 падолиста. Єго Вел. Цїсар перебув минувшу ніч спокійно і чує ся значно здоровійшим.

Берлин 22 падолиста. Після вістий наспівших з Петербурга настали якісь непорозуміня межи мінїстрами Віттем а Плевом і розійшла ся чутка, що Вітте має уступити. Вітте має бути невдоволений з того, що видїв підчас своєї подорожи в Азиї (продайність урядників і величезні спроневіреня — *Ред.*).

Льондон 22 падолиста. Зачувати, що велика росийска ескадра має приїхати на анґлїйскі води. Має то бути рід демонстрациї против Нїмеччини. Росия хоче показати, що єї відносини до Анґлії суть так само знамениті, як і Нїмеччини.

Міляно 22 падолиста. В цїлій Льомбардиї і північній Італії упали великі снїги. В Римі настала велика студінь.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові 21 падолиста: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·45 до 7·65; жито 6·30 до 6·40; овес 6·— до 6·20; ячмінь пашний 5·25 до 5.40; ячмінь броварний 5·50 до 6·00; ріпак 9·60 до 9·80; льнянка 8·25 до 8·75; горох до вареня 7·— до 9·50; вика 5·25 до 5·50; бобик 5·40 до 5·75; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·— до 6·50; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 55·— до 68·—; конюшина біла 75·— до 90·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка 22·— до 26·—. — Попит на пшеницю і жито постійно добрий, на конюшину слабий, що до инших продуктів не змінив ся.

Надіслане.

На підставі фальшивих а злобних донесень, очернив я безпідставно п. Яцкевича нар. учителя в Водниках, якоби 1 сяг дерева менї зрабовав і сей чин називавем крадїжею. Коли се тепер оказало ся клеветою, то переконавши ся о невинности п. Яцкевича, знаю, що розсїваючи такі вісти, здїливем кривду домови пп. Яцкевичів, як також всему станови учительскому заподїяв нечесть. Тому заявляю прилюдно, що підношені мною закиди против пп. Яцкевичів суть зовсїм неправдиві, то-ж сею дорогою пп. Яцкевичів перепрашаю.

О. Йосиф Зацерковний,
парох Водник.

— **„Як почуєш в ночи“** — твір музичний Дениса Січиньского, на тенор, в супроводі фортепяна (слова І. Франка із „Зівялого листя“), появив ся накладом „Музичного видавництва станиславівского Бояна“). Цїна 60 сот. (не 30, як хибно надруковано). Дїстати можна в Чернівцях, в книгарнї Пардїнього.

— **Параця.** Такий єсть заголовок комедиї в 3 актах зі сьпівами, з під пера п. Льва Лопатиньского. Книжку сю можна дїстати або у автора або у накладника п. С. Горука, площа Домбровского ч. 1. по цїнї 2 К за примірник. На почтову пересилку треба долучити 10 сот. За послїплатою не висилає ся.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до врозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дїстати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1.	Книга довжників . . .	аркуш	по	10 сот.
2.	Замкненя місячні 2 штуки . .	„		5 „
3.	Інвентар довжників .	аркуш	„	5 „
4.	„ вкладників .	„	„	5 „
5.	„ удїлів	„	„	5 „
6.	Книга головна	„	„	10 „
7.	„ лїквідацийна .	„	„	10 „
8.	„ вкладок щадничих	„	„	10 „
9.	„ удїлів членьских	„	„	10 „
10.	Реєстр членів	„	„	10 „
11.	Зголошеня о позичку	штука	по	2 „
12.	Виказ умореня позички	„	„	2 „
12.	Асиґнати касові	„	„	1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзї кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10 І. поверх.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

МІД десеровий сьвіжий курацийний, в власної пасіки, 5 клґр. 6 К 60 с. franco. **Корінєвич, ем. учит. Іванчани.**

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижднєвника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може приймати оголошеня виключно лиш та аґенция.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN" одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотоґрафії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (5 зошитів) 3 марки 75 фениґ. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

„NEKTAR"

Головний склад у Відни, VI., Webgasse 28.

Товариство для торговлї і складів чаю

Братів К. і Ц. Попов у Москві.

Ц. і к. надворні доставці Австро-Угорщини. Доставці Двора царско-російского

Надворні доставці кор. Вел. королів: Греції, Швециї і Норвеґії, Бельґії і Румунії.

Золотий медаль в р. 1892. Grand prix в р. 1900, найвисша відзнака на загальних выставах в Парижи.

Grand prix найвисша відзнака на виставі в Антверпії 1894 р.

Золотий медаль найвисша відзнака на виставі в Штокгольмі 1897 р.

Цїнник.

Цїни в коронах за одну коробку російскої ваги (1 фунт. рос. — 410 грам.)

Вага чаю в фунт. рос.	Nr. 0	1	2	3	3/4	4	5	6	7	8	Чай з Цейльону
1/1	15·20	11·—	10·—	9·—	8·20	7·60	6·70	5·80	5·20	4·30	6·70
1/2	7·60	5·50	5·—	4·50	4·10	3·80	3·35	2·90	2·60	2·15	3·35
1/4	3·80	2·75	2·55	2·25	2·05	1·90	1·70	1·45	1·30	1·10	1·70
1/8	—	—	—	—	1·05	—·95	—·85	—·75	—·65	—·55	—·85

При закупнї за 20 корон, транспорт і опакованє безплатно.

Дуже величавий **образ компатний** представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописий приймає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

MAYER'S CONVERSATIONS-LEXIKON

Пяте цїлком перероблене і побільшене виданє, повне.

В 17-ох дуже хороше оправлених томах з шкіряними хребтами і рогами, обіймає: **100.000** статей, **17.500** сторін тексту, **10.000** ілюстраций, карт і планів, **1000** таблиць і додатків, **158** ілюстраций хромолїтоґр., **290** карт.

Крім того два томи доповняючі і один том спису (Registerband).

Разом 20 томів по зр. 6.

Поява нового виданя того твору, одинокого в загальній лїтературі, єсть лїтературним явищем не малої ваги. Розійшлось єго в 4-ох виданях більше як півтора міліарда примірників і придбало собі заслужену славу, як найвеличавійший сучасний твір, як словар людского знаня.

Той лексикон можна дістати в комплєтї, всї томи нараз на сплату по 3 зр. місячно.

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ,** Львів, Пасаж Гавсмана.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболєвский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французкий).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).